

Arrest

nr. 284 254 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 19 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Karia Kasab, een dorp in het district Chardara van de Afghaanse provincie Kunduz. Op jonge leeftijd verhuisde u, omwille van problemen die uw vader kende, naar Kunduz stad waar u gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan werkte u als automecanicien in Aliabad district. Uw beide ouders en uw oudere broer, M.(...), zijn overleden. U heeft nog één oudere zus, één jongere zus en één jongere broer die samen in Kunduz wonen bij uw schoonbroer.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw vader deed. Hij was leerkracht in een school te Kunduz. Naast lesgeven moedigde hij ook mensen aan om hun kinderen naar school te sturen. Op een dag, toen jullie nog in Chardara district woonden, werd uw vader tegengehouden door de taliban toen hij onderweg was naar zijn werk in Kunduz stad. De taliban zeiden dat hij mensen niet moest motiveren om te studeren. Hij kreeg de opdracht om mensen te overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban, om jihad te doen. Uw vader zei oké tegen hen maar ging uiteindelijk verder met wat hij altijd deed, zijnde mensen aanmoedigen om te studeren. Later, op een andere dag, werd hij opnieuw tegengehouden door de taliban. De taliban zeiden tegen hem dat hij bekeerd was tot een ongelovige. Ze bedreigden uw vader waardoor hij bezorgd was. Hij kwam vervolgens thuis en zei tegen uw moeder dat ze alle spullen moesten verzamelen. De volgende dag namen jullie alle spullen en jullie gingen één week bij uw zus, in Kunduz stad, wonen.

Daarna huurde uw vader een huis in Kunduz stad waar jullie vanaf dan woonden. U was op dat moment rond de acht jaar oud. Uw vader zette zijn activiteiten, zijnde het aanmoedigen van mensen om te studeren, in het geheim verder.

Twee jaar ging voorbij en dan werd Kunduz in 1394 (2014/2015) ingenomen door de taliban. Toen de taliban controle hadden over de stad forceerden ze zichzelf binnen in uw huis. U was op dat moment bij uw oudste zus H.(...), die naast jullie woonde. Jullie hoorden gewerschoten en toen H.(...) ging kijken zag ze dat uw ouders en oudere broer doodgeschoten waren door de taliban. De taliban zagen H.(...) en vuurden ook schoten op haar af. Ze raakte gewond maar overleefde de aanval. De taliban namen jullie spullen uit het huis mee en staken het buiten in brand. Uw zus raakte toen ook verbrand door het vuur. Uiteindelijk werden de taliban verdreven uit de regio en de dorpsouderen verzamelden de lichamen van uw ouders en broer waarna ze begraven werden op de dichtstbijzijnde begraafplaats. Uw zus werd overgebracht naar het ziekenhuis. Toen dit alles gebeurde was uw schoonbroer in Panjshir bij zijn moeder omdat het Eid (offer of suikerfeest) was. Toen hij terugkeerde huurde hij een huis op een andere plek in de stad en u woonde toen met uw jongere zus en jongere broer bij H.(...). Uw schoonbroer was echter bezorgd om de veiligheid van zichzelf en zijn vrouw, uw zus H.(...). Hij sprak met H.(...) en zei dat de taliban uw ouders en broer gedood hadden en ook geprobeerd hadden om haar te doden. Hij dacht dat de taliban misschien ook achter u zouden aankomen omdat u nu de oudste zoon van de familie was. Er werd daarom besloten dat u moest vertrekken.

In Hamal 1396 (= maart/april 2017), anderhalf jaar na de dood van uw ouders en broer, verliet u Afghanistan.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 30 maart 2021.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. U vreest dit omdat de taliban uw ganse familie als doelwit hadden. U denkt ook dat de taliban u onterecht zullen beschuldigen van bekeerd te zijn aangezien u bescherming vroeg aan ongelovigen. Ook vreest u de taliban te moeten vervoegen bij terugkeer.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal kopieën): Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, de taskara's van uw twee zussen, de taskara van uw jongere broer, een brief van de school waar uw vader werkte, de bankkaart van uw vader, een vaccinatiecertificaat, een geboortecertificaat, foto's van u op verschillende plaatsen toen u onderweg was naar België en twee psychische attesten van een arts hier in België. Op 23 juli 2021 werden ook opmerkingen met betrekking tot uw verklaringen bij DVZ, door uw advocaat, overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo werden twee attesten aangaande uw psychologische toestand neergelegd op 22 februari 2022.

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw situatie werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met uw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van uw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door u gevraagd kon worden wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 2). Er werd u ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor wordt gepolst naar uw medische problemen. U gaf toen te verstaan dat u last ondervindt van bloeddruk en stress waarvoor u medicatie neemt. U verklaarde echter dat het momenteel beter ging met u (CGVS, p. 3, 4). De Protection Officer wees u erop dat u in het geval u toch problemen ondervond tijdens het persoonlijk onderhoud u er melding van diende te maken (iets wat u niet deed). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat u zich vanwege uw gezondheidssituatie of vanwege uw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van uw asielaanvraag. U werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat uw rechten gerespecteerd werden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd bij binnenkomst op 30 maart 2021, zijnde 16 jaar. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat u op 12 april 2021 dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u heden verklaart slechts 19 jaar oud te zijn (wat merkwaardig genoeg een andere leeftijd is dan dat u bij binnenkomst stelde) (CGVS, p. 6), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader mensen aanmoedigde om te studeren en niet deed wat de taliban hem opdroegen, zijnde mensen overtuigen om jihad te doen. Daarnaast vreest u ook gedood te worden door de taliban omdat ze u, doordat u Afghanistan verlaten heeft en naar ongelovigen bent gegaan, zullen aanzien als een ongelovige. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u tevens ook de taliban te moeten vervoegen en anderen te moeten doden zoals zij dat doen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo liet u initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), op 6 mei 2021, optekenen vertrokken te zijn uit uw dorp Karia Kasab toen u acht jaar oud was. U verklaarde toen met uw gezin naar Kunduz, de provinciale hoofdstad, verhuisd te zijn omwille van de oorlog (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10). Bijgevolg mag het ten stelligste verbazen dat u later verklaarde dat u met uw gezin verhuisd was naar Kunduz stad omdat uw vader persoonlijke problemen kende met de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5, CGVS, p. 6, 14). Het is weinig ernstig en allesbehalve doorleefd dat u op het ene moment verklaart verhuisd te zijn omwille van de oorlog om dan later te verklaren dat u verhuisd was omwille van de persoonlijke problemen die uw vader kende met de taliban. Eenzelfde redenering gaat op voor de latere problemen waarmee jullie in de stad Kunduz geconfronteerd werden, zo haalde u bij DVZ aan dat uw vader, zoals zovele anderen, omwille van zijn werk voor de overheid gevisieerd werd daar waar u het op het CGVS ook had over zijn geheime activiteiten waarvoor hij heen en weer diende te reizen tussen de stad Kunduz en het district Chardara en die hem tot een doelwit van de taliban maakten (CGVS, p.15). Er kan immers verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over elementen die te maken hebben met uw aansluiting, in casu quod non. Het CGVS is van mening dat voorgaande vaststelling op afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw aansluiting.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich ook ernstige vragen omtrent de opmerkingen op de vragenlijst van het CGVS die uw advocaat overgemaakt heeft aan het CGVS (mail 23/7/2021, Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Hoewel uw advocaat stelt dat u niet wist hoeveel details u moest geven bij DVZ dient gesteld te worden dat de zaken die u niet vermeldde nochtans erg cruciaal zijn binnen uw relaas waardoor verwacht kan worden dat u deze feiten wel vermeld zou hebben wanneer u een kort overzicht geeft van uw problemen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Hierbij mag het trouwens ook de nodige verbazing wekken dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op CGVS verklaarde dat uw interview bij DVZ goed verliep en dat u er in het kort alle essentiële elementen weergegeven had met betrekking tot waarom u een VIB indiende (CGVS, p. 3). Er kan immers verwacht worden dat u op dit moment melding zou maken van het feit dat u enkele belangrijke details niet genoemd had maar dat u dit reeds besproken had met uw advocaat, in casu quod non. Op basis van uw verklaringen bij DVZ kon enkel vastgesteld worden dat uw vader problemen kende met de taliban omdat hij vanuit Karia Kasab in het district Chardara naar Kunduz stad ging om er les te geven. Jullie zijn daarom naar de stad Kunduz verhuisd waar jullie twee à drie jaar – tot de val van Kunduz – geen problemen kenden. Een andere, meer specifieke reden, waarom uw vader geïnterviewd werd door de taliban werd bij DVZ niet vermeld. Omdat u zelf te weinig details verschaft hebt bij DVZ werd u daar gevraagd of de moord op uw ouders en broer geïnterviewd was of dat het kwam door de algemene onveiligheid. In tegenstelling tot wat verwacht kon worden, gelet op uw latere verklaringen, verklaarde u dat de taliban mensen die werken voor de overheid viseert omdat ze aanzien worden als mensen die voor de Amerikanen werken (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS 3.5). Het hoeft weinig betoog dat dit antwoord niet in lijn ligt met uw latere verklaringen op het CGVS. Er kan immers verwacht worden dat u op dat moment bij DVZ melding zou maken van het feit dat uw vader geïnterviewd werd door de taliban omdat hij jongeren aanmoedigde om naar school te gaan en weigerde te doen wat de taliban hem vroegen (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 13-14). Dat u deze zaken niet vermeldde bij DVZ laat vermoeden dat dit postfactum verklaringen zijn, tot stand gekomen na enige reflectie om uw relaas alsnog aan te dikken wat uw geloofwaardigheid allesbehalve ten goede komt.

Verder houdt het geen steek dat in de opmerkingen van uw advocaat vermeld staat dat H.(...), uw zus bij wie u woonde na de dood van uw ouders, u wegstuurde uit Afghanistan omdat de taliban haar bedreigden om u aan hen over te leveren (mail 23/7/2021, Administratief dossier – Groene map, stuk 3). U heeft dit immers vreemd genoeg nooit zelf verklaard, niet bij DVZ, en niet op het CGVS hoewel u daar uitgebreid de kans gekregen hebt uw asielmotieven uiteen te zetten, nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw zus ooit bedreigd of benaderd werd door de taliban met de boodschap u aan hen over te leveren. Het behoeft weinig uitleg dat dergelijke ongerijmdheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Uit uw verklaringen bij DVZ en op het CGVS blijkt dat u zogezegd weggestuurd werd uit vrees dat u de volgende zou zijn wie de taliban zouden viseren. Dit omdat u nu de oudste zoon was sinds uw oudere broer overleden was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 13-14). U verklaarde merkwaardig genoeg zelf, wat zeer tegenstrijdig is met hetgeen u blijktbaar uw advocaat liet optekenen, dat de taliban niet meer langsgekomen waren bij uw zus omdat de taliban dachten dat uw zus gestorven was toen ze haar neerschoten (CGVS, p. 18). Dat u er dus weerom niet in slaagt om consistent te zijn kan niet ontkracht worden. Dat dit zeer weinig doorleefd overkomt is zacht uitgedrukt.

Los van de frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk.

Dat de taliban zouden geëist hebben dat uw vader mensen zou aansporen om jihad te doen kan al helemaal niet overtuigen (CGVS, p. 14). Zo is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban van uw vader, iemand die ze blijktbaar als een tegenstander zagen, zouden eisen dat hij mensen aanspoort om de taliban te vervoegen. Het zou immers veel logischer zijn mochten de taliban andere personen benaderen om mensen te overtuigen van hun ideologie.

Het valt verder niet te rijmen dat uw vader omwille van de toenaderingspogingen en bedreigingen die hij kreeg van de taliban, op een gegeven moment uit veiligheidsoverwegingen besloot om vanuit het district Chardara naar de stad Kunduz te verhuizen maar nadien gewoon verder ging met zijn clandestiene activiteiten en telkens heen en weer reisde tussen de stad Kunduz en het district Chardara om mensen in het geheim aan te moedigen naar school te gaan (CGVS, p. 13, 15). Deze verklaring dient dan ook met een korrel zout worden genomen, te meer dat het district Chardara indertijd een bolwerk van de taliban was en het zeer onwaarschijnlijk is dat uw vader dit toen zou gedurfd hebben, de kans op ontdekking en het feit dat hij zijn leven in gevaar zou brengen was immers zeer groot.

U bent er tevens niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat de taliban uw ouders en oudere broer doelgericht gedood hebben. Zo is het erg onlogisch dat de taliban uw ganse familie volledig zouden

viseren maar dat ze er toch niet aan dachten om binnen te gaan in het aanpalende huis van uw zus waar u, uw jongere broer, H.(...) en uw jongste zus ook waren op dat moment (CGVS, p. 15). Er kan nochtans verwacht worden, indien uw familie werkelijk een doelwit van de taliban was, dat de taliban volledig zouden afmaken waaraan ze begonnen op dat moment. Er was namelijk niemand die de taliban toentertijd kon tegenhouden aangezien ze Kunduz volledig in handen hadden (CGVS, p. 16).

Het mag trouwens ten stelligste verbazen dat u initieel verklaarde dat uw schoonbroer, de echtgenoot van H.(...), tijdens de val van Kunduz niet thuis was omdat hij vastzat in zijn winkel (CGVS, p. 13-14). Uw schoonbroer W.(...) was namelijk een kleermaker. Later verklaarde u echter dat W.(...) niet thuis was omdat hij naar zijn moeder in Panjshir was omdat het Eid was (CGVS, p. 15). Dat u er weerom niet in slaagt consistent te zijn is weinig doorleefd en zet de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen verder op de helling.

Gezien de door u geschetste context is het bovendien erg merkwaardig dat er niks gebeurd is tussen de dood van uw ouders en uw vertrek anderhalf jaar later. U bent zelf nooit persoonlijk benaderd door de taliban. (CGVS, 16, 17). Moest er al iets gebeurd zijn, heeft uw zus u het in ieder geval niet verteld, stelt u. U heeft er ook geen enkel idee van of er nog iets gebeurde na uw vertrek. U vroeg er zelfs nooit naar. U dient er echter op gewezen te worden dat, zelfs wanneer uw zus er niet over spreekt, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u zelf ook enige interesse aan de dag legt met betrekking tot uw eigen problemen. U verklaart er niet naar te vragen omdat u deze zaken niet wil oprakelen en u verwijst ook naar uw mentale gezondheidsproblemen (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien verwacht kan worden dat u wil weten wat er nog allemaal gebeurd is in Afghanistan, of u nog een risico loopt en of uw familie momenteel veilig is in Afghanistan, te meer dat u verklaarde dat uw volledige familie een doelwit is (CGVS, p.16). Zo zou u zelf ook beter uw relaas kunnen ondersteunen zodoende het aannemelijker te maken, in casu quod non. U verklaarde trouwens dat het momenteel ook beter gaat met uw mentale problemen waardoor dit niet langer een belemmering kan vormen om te vragen naar uw problemen (CGVS, p. 3). Dat u geen enkele interesse aan de dag legt en niet vraagt naar uw problemen in Afghanistan is weinig logisch en brengt de geloofwaardigheid van dergelijke problemen verder in het gedrang. Het onderstreept dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring als zou uw schoonbroer u het land uitgestuurd hebben omdat u het volgende doelwit kon zijn en u zijn gezin in gevaar kon brengen. Immers indien de volledige familie een doelwit was zou dit niet volstaan hebben als oplossing. Anderzijds had de toenmalige Afghaanse overheid op het moment dat u vertrok de stad Kunduz opnieuw in handen en had u sinds de kortstondige inname van Kunduz door de taliban anderhalf jaar lang geen problemen meer gekend (CGVS p.7, 16). Hieruit blijkt dat er eigenlijk geen enkele directe aanleiding voor u was om omwille van een persoonlijke vrees uw land te verlaten.

Verder is het, gelet op de door u geschetste context, weinig logisch dat uw familie het momenteel goed stelt in Afghanistan (CGVS, p. 12-13). Er kan immers verwacht worden dat wanneer de taliban uw volledige familie viseren (CGVS, p. 16) ze ook werkelijk problemen zouden kennen op heden, in casu quod non. Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat uw familie lastiggevallen wordt door de taliban. Zo hebt u zelf geen weet of de taliban al dan niet nog langsgesproken zijn bij u thuis (zie supra). Het is bovendien zeer onlogisch dat uw broer I.(...) die ondertussen zeventien of achttien jaar oud is, dus slechts één of twee jaar jonger dan u, wel in Kunduz kan blijven wonen (CGVS, p. 17). Uw verklaring dat hij veilig is van de taliban omdat hij qua uiterlijk veel veranderd is doorheen de jaren (CGVS, p. 18) valt niet te rijmen met de vaststelling dat het klaarblijkelijk wel nodig was voor u om te vluchten uit Afghanistan. U bent logischerwijze ook veel veranderd doorheen de jaren aangezien u op heden. De vaststelling dat uw, hooguit twee jaar jongere, broer wel in Afghanistan kan leven en u niet is erg merkwaardig doet en verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven wierp u naar het eind van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe nog heel wat verschillende motieven opwerpt met betrekking tot waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Zo vreest u onder meer gedood te worden door de taliban omdat ze u zullen aanzien als een bekeerling. Dit omdat u weggelopen bent naar de ongelovigen (CGVS, p. 18-19). U dient er echter op gewezen te worden dat u dit niet in concreto kan staven. Dat u het meeste van uw leven hier gependend hebt en daar niet langer zou kunnen leven raakt eveneens kant noch wal (CGVS, p. 19). Zo dient u er vooreerst op gewezen te worden dat u wel degelijk het merendeel van uw leven in Afghanistan gependend hebt. Daarnaast laat u ook na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf buiten in België moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in

Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Dat u finaal nog opwierp dat u de taliban bij een terugkeer zou moeten vervoegen en ook anderen zou moeten doden zoals zij dat doen is in het licht van voorgaande verklaringen zeer tegenstrijdig (CGVS, p. 19). Het weet immers niet te overtuigen dat de taliban u het ene moment viseren en dan het volgende moment zouden inlijven. Het is overigens een blote bewering die in het geheel niet weet te overtuigen. Ten eerste hebben de taliban meer dan voldoende medestanders, getuige ervan de zeer vlotte machtswissel in Afghanistan, ten tweede is er geen enkele denkbare reden waarom ze u zouden willen rekruteren. Aangezien uw familie in Afghanistan het goed stelt blijkt ook daaruit dat niemand van hen onderworpen werd aan gedwongen rekrutering.

Of uw ouders en oudere broer al dan niet overleden zijn kan gelet op uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent hetgeen dat gebeurd zou zijn in Afghanistan noch bevestigd noch ontkracht worden. De vaststelling dat er geen documentaire bewijzen voorhanden zijn van het beweerde incident en van het overlijden van uw ouders en broer doen eerder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. In elk geval toont u helemaal niet aan dat u persoonlijk gevisieerd wordt. Dat uw vader afstudeerde aan de universiteit en vervolgens werkte als leerkracht wordt evenzeer betwijfeld door het CGVS (CGVS, p.15). De kopie van het door u neergelegde stuk waarmee u zijn tewerkstelling wil aantonen is niet bij machte deze twijfel weg te nemen. Ten eerste hebben Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde, zeker in het geval van een kopie, ten tweede is de inhoud verwarrend omdat niet kan ingezien worden wat 'accident management' en de vermelding van 'disaster offices' te maken heeft met onderwijs (zie stuk 9 en vertaling, groene farde, administratief dossier). Het oogt in dit verband verder erg vreemd dat u verklaart dat uw vader anderen aanmoedigde om naar school te gaan, daar zelfs grote risico's voor nam, en zelf leerkracht was, maar dat u, in tegenstelling tot uw broers en zussen, nooit naar school ging. Redelijkerwijze zou men verwachten dat uw vader u ook aangemoedigd zou hebben om school te lopen. Hiernaar gepeild, geeft u tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom u niet naar school ging; u verklaart dat u de kans niet kreeg omdat u heel jong was toen u uw ouders verloor om enige tijd later te verklaren dat uw vader u zei dat u zelfstandig thuis moest studeren (CGVS, p.8, 11). Dat u heel jong was toen u uw ouders verloor en daardoor niet naar school kon gaan klopt evenmin aangezien u rond het tijdstip wanneer u de dood van uw ouders situeert, in het licht van de resultaten betreffende uw leeftijdsonderzoek rond de 15 jaar oud was. Overigens houdt het geen steek dat uw oudere broer en uw jongere broer wel naar school gingen en u niet (CGVS, p.11). U bent niet bij machte daar een bevredigende uitleg over te geven. Een en ander laat vermoeden dat u de zaken anders voorstelt dan ze zijn. In het licht van het bovenstaande is het bijzonder moeilijk om op een overtuigende wijze aan te tonen dat uw vader werkzaam was als leerkracht, immers lijkt het niet meer dan normaal dat u in dat geval wel school gelopen zou hebben.

Indien al enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verklaring dat uw ouders en broer zijn overleden, kunt u niet aannemelijk maken wat de oorzaak ervan was en of ze persoonlijk gevisieerd werden. De inname van Kunduz indertijd ging immers gepaard met willekeurig geweld. Evengoed geschiedde het in zulke context.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 18) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara, geboortecertificaat en vaccinatiecertificaat zijn slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in

deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara's van uw vader, jongere broer en twee zussen staan volledig los van de door u beweerde vrees. De door u neergelegde attesten wijzen erop dat u begeleiding krijgt van een psycholoog, maar bevatten verder geen relevante informatie die bovenstaande beoordeling kan wijzigen.

De werkdocumenten van uw vader zijn niet bij machte om aan te tonen dat u een vrees moet koesteren jegens de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 9 & 10). Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban uw vader gevisieerd zouden hebben (zie supra). U bent er bijgevolg niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u een risico loopt in Afghanistan vanwege het vermeende werk dat uw vader had in het verleden.

Wat uw voorgehouden mentale problemen betreft dient te worden vastgesteld dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag. Wat betreft de beoordeling van de door u vermelde psycho-medische problemen aan zich, dient u zich te richten tot de geëigende procedure.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Bovendien bevindt uw familie zich in Afghanistan en stelt die het goed waardoor kan aangenomen worden dat u er beschikt over een afdoend familiaal netwerk om u op te vangen en u er thuis te voelen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest

van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in

uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Hij benadrukt in eerste instantie zijn bijzonder profiel en de niet-betwiste elementen van zijn relaas, met name (i) zijn identiteit en nationaliteit, (ii) zijn minderjarigheid tijdens de feiten in Afghanistan en bij vertrek, (iii) zijn afkomst uit het dorp Karia Kasab in het district Chardara, (iv) het feit dat hij in Kunduz heeft geleefd en dat zijn zus en schoonbroer daar nog leven, (v) het feit dat zijn familie werd gedwongen het dorp Karia Kasab te verlaten om naar Kunduz te gaan en (vi) het feit dat zijn schoonbroer een kleermaker is.

Verder benadrukt verzoeker dat hij zijn leeftijd in werkelijkheid niet kent en dat hij niet opzettelijk de verkeerde leeftijd aan de Belgische autoriteiten heeft doorgegeven. Tevens wijst hij erop dat, vermits hij

ongeveer 21,9 jaar was in april 2021 en gerekend met een standaarddeviatie van bijna 2 jaar, hij minderjarig was op het moment van de feiten en toen hij in 2017 Afghanistan verliet.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift ingegaan op verschillende motieven uit de bestreden beslissing, die met name betrekking hebben op de verhuizing van de familie naar de stad Kunduz, zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), de bedreigingen die zijn zus H. heeft gekregen van de taliban, zijn vader, de doelgerichte dood van het gezin van verzoeker, zijn schoonbroer W., de tijdsperiode tussen de dood van zijn gezinsleden en zijn vertrek, de actuele situatie van zijn familieleden in Afghanistan en het feit dat hij geen asielaanvraag indiende in Griekenland, Italië noch Frankrijk.

Wat betreft de vluchtelingenstatus, benadrukt verzoeker dat hij al meer dan vijf jaar buiten Afghanistan verblijft en meent hij dat hij, omdat hij als afgewezen asielzoeker zou terugkeren, er als verwesterd en als een verrader zal worden beschouwd. In dit verband wijst hij er tevens op dat hij nog maar een kind was toen hij zijn land ontvluchtte en dat hij, doordat hij opgegroeid is in Turkije en België, werd beïnvloed door de Europese en Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Hij gedraagt zich als een westerling en kleedt zich als een westerling. Vermits de taliban zulk gedrag en houding niet tolereren, vreest hij dat hij door hen zal worden vervolgd in geval van terugkeer. Hij meent dat niet voldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij als afgewezen asielzoeker naar Afghanistan zou moeten terugkeren. Verzoeker verwijst hiertoe naar een verslag van Asylos betreffende de situatie in Afghanistan in de periode van 1 september 2021 tot en met 30 maart 2022 en 's Raads arrest nr. 270 813 van 13 maart 2022.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker wederom naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad. Hij klaagt aan dat er geen analyse is gemaakt van de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz en geen rekening is gehouden met zijn profiel, zoals zijn herkomst, verblijf in België als jong volwassene en verwestering.

Daarnaast wordt gewezen op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan waarbij wederom wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker meent dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect hebben op de reeds precare socio-economische situatie en dat uit de laatst toegevoegde rapporten van de verwerende partij blijkt dat de situatie niet is veranderd. Verzoeker haalt hierbij landeninformatie aan om zijn punt te ondersteunen.

Tot slot gaat verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer in het bijzonder in de provincie Kunduz. Hij verwijt de commissaris-generaal geen voldoende noch een zorgvuldige analyse te hebben gemaakt van de persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld verhogen, met name zijn verwestering en het feit dat hij een jongvolwassene is.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 9 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 30 november 2022 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin wordt verwezen naar een door hem gevolgde opleiding in alfabetisering (stuk 1), zijn werkzaamheden in een snackbar (stukken 2 en 3) en zijn "*exemplaar*" gedrag in het centrum waar hij verblijft (stukken 5, 6 en 7). Tevens geeft hij aan dat hij een vriendin heeft en heeft deelgenomen aan een manifestatie op het Schumanplein tegen de taliban. Op basis van al deze elementen besluit verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees te worden gedood door de taliban omdat zijn vader mensen zou hebben aangemoedigd om te studeren en niet deed wat de taliban hem opdroegen, met name mensen overtuigen om deel te nemen aan de jihad. Daarnaast vreest verzoeker ook te worden gedood door de taliban omdat ze hem, doordat hij Afghanistan heeft verlaten en naar het

Westen is gegaan, zullen aanzien als een ongelovige. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker tevens de taliban te moeten vervoegen en anderen te moeten doden zoals zij dat doen.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek kopieën voorgelegd van zijn geboortecertificaat, vaccinatiekaart en taskara, alsook de taskara van zijn vader, jongere broer en twee zussen. Deze documenten hebben betrekking op hun persoonsgegevens die in deze stand van zaken niet worden betwist, behoudens wat de leeftijd van verzoeker betreft. Zoals hierna zal blijken, wijkt de leeftijd zoals door verzoeker verklaard en aangegeven op zijn taskara (NPO, p. 6) immers sterk af van zijn medisch vastgestelde leeftijd.

Wat betreft de kopie van de tewerkstellingsbrief en de bankkaart waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat zijn vader werkzaam was als leerkracht, herinnert de Raad er vooreerst aan dat volgens de objectieve landen-informatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, COI Focus "Afghanistan – corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in dit land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Afghaanse documenten hebben daardoor een beperkte bewijswaarde.

Het betreffen bovendien slechts een kopieën die mits knip- en plakwerk eenvoudigweg te manipuleren zijn, waardoor er geen garantie is over de authenticiteit ervan.

Dit alles maakt dat aan deze tewerkstellingsbrief en bankkaart slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovendien stelt de commissaris-generaal met betrekking tot de tewerkstellingsbrief terdege vast dat *"de inhoud verwarrend [is] omdat niet kan ingezien worden wat 'accident management' en de vermelding van 'disaster offices' te maken heeft met onderwijs (zie stuk 9 en vertaling, groene farde, administratief dossier). Het oogt in dit verband verder erg vreemd dat u verklaart dat uw vader anderen aanmoedigde om naar school te gaan, daar zelfs grote risico's voor nam, en zelf leerkracht was, maar dat u, in tegenstelling tot uw broers en zussen, nooit naar school ging. Redelijkerwijze zou men verwachten dat uw vader u ook aangemoedigd zou hebben om school te lopen. Hiernaar gepeild, geeft u tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom u niet naar school ging; u verklaart dat u de kans niet kreeg omdat u heel jong was toen u uw ouders verloor om enige tijd later te verklaren dat uw vader u zei dat u zelfstandig thuis moest studeren (CGVS, p.8, 11). Dat u heel jong was toen u uw ouders verloor en daardoor niet naar school kon gaan klopt evenmin aangezien u rond het tijdstip wanneer u de dood van uw ouders situeert, in het licht van de resultaten betreffende uw leeftijdsonderzoek rond de 15 jaar oud was. Overigens houdt het geen steek dat uw oudere broer en uw jongere broer wel naar school gingen en u niet (CGVS, p.11). U bent niet bij machte daar een bevredigende uitleg over te geven. Een en ander laat vermoeden dat u de zaken anders voorstelt dan ze zijn. In het licht van het bovenstaande is het bijzonder moeilijk om op een overtuigende wijze aan te tonen dat uw vader werkzaam was als leerkracht, immers lijkt het niet meer dan normaal dat u in dat geval wel school gelopen zou hebben."* Verzoeker laat deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid.

Dat verzoekers vader afstudeerde aan de universiteit en vervolgens werkte als leerkracht, kan gelet op het geheel dat voorafgaat dan ook ernstig worden betwijfeld.

De Raad bemerkt hierbij nog dat uit deze bankkaart en tewerkstellingsbrief hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat verzoekers vader daadwerkelijk problemen kende met de taliban, laat staan dat verzoeker omwille van de activiteiten van zijn vader persoonlijk wordt gevisieerd door de taliban.

De psychologische attesten van 12 oktober 2021 en 21 februari 2022 maken melding van een post-traumatische stressstoornis.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden aan verzoeker door het CGVS steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek: *"Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met uw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van uw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door u gevraagd kon worden wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 2). Er werd u ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor wordt gepolst naar uw medische problemen. U gaf toen te verstaan dat u last ondervindt van bloeddruk en stress waarvoor u medicatie neemt. U*

verklaarde echter dat het momenteel beter ging met u (CGVS, p. 3, 4). De Protection Officer wees u erop dat u in het geval u toch problemen ondervond tijdens het persoonlijk onderhoud u er melding van diende te maken (iets wat u niet deed). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat u zich vanwege uw gezondheidssituatie of vanwege uw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van uw asielaanvraag. U werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat uw rechten gerespecteerd werden."

Verzoeker betwist dit niet en brengt evenmin elementen bij die hier anders over doen denken.

In het psychologische verslag van 21 februari 2022 wordt nog verwezen naar verzoekers wedervaren in Afghanistan, meer in het bijzonder naar de dood van zijn ouders die zou zijn te wijten aan de Taliban, alsook naar zijn migratietraject als mogelijke oorzaak voor zijn psychologische problemen.

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van wat hem door zijn patiënt wordt gezegd. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid, te meer tevens wordt verwezen naar verzoekers migratietraject als mogelijke reden voor zijn psychische problemen. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

De foto's van verzoeker genomen op verschillende plaatsen tijdens zijn reisweg houden tot slot geen verband met zijn vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten.

5.4. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn werkelijke leeftijd niet kent en dat hij niet opzettelijk de verkeerde leeftijd aan de Belgische autoriteiten heeft opgegeven. Hij wijst erop dat, gelet op het leeftijdsonderzoek waarbij werd vastgesteld dat hij in april 2021 ongeveer 21,9 jaar was en gerekend met een standaarddeviatie van bijna 2 jaar, hij minderjarig was op het moment van de beweerde feiten in Afghanistan en toen hij het land in 2017 verliet.

In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker zijn exacte geboortedatum niet kent, kan echter niet worden aanvaard dat hij gelooft drie jaar jonger te zijn dan hij werkelijk is en hierover overigens tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij de DVZ verklaarde verzoeker bij binnenkomst op 30 maart 2021 16 oud jaar te zijn

(AD CGVS, stuk 7, bijlage 26 - geboren op 31 maart 2005). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30 mei 2022 verklaarde hij dan weer volgens zijn taskara 19 jaar oud te zijn, zoals hierin vermeld (NPO, p. 6), wat maakt dat hij 18 jaar was op het moment van binnenkomst. Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 12 april 2021, werd verzoeker echter 21,2 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,3 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek op 30 maart 2021 alleszins niet minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens 3 jaar tussen verzoekers aanvankelijke beweerde leeftijd en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Aangezien leeftijd een essentieel element is van verzoekers identiteit, heeft deze vaststelling alleen al reeds een negatieve weerslag op zijn algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker erop wijst dat hij wel minderjarig was op het moment van de voorgehouden feiten in 2017, merkt de Raad op dat blijkens het leeftijdsonderzoek hij toen toch al 15 tot 17 jaar oud was. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd de beweerde gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt. Bovendien merkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 30 mei 2022 bij het CGVS minstens 20 jaar oud moet zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. Zijn jonge leeftijd tijdens de beweerde gebeurtenissen vormt dan ook geen afdoende verklaring voor de vele vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden in zijn relaas.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd op het moment van zijn voorgehouden problemen met de taliban en dat hij doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet aan.

5.5. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom zijn familie van het dorp Karia Kasab naar Kunduz is verhuisd: *“Zo liet u initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), op 6 mei 2021, optekenen vertrokken te zijn uit uw dorp Karia Kasab toen u acht jaar oud was. U verklaarde toen met uw gezin naar Kunduz, de provinciale hoofdstad, verhuisd te zijn omwille van de oorlog (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10). Bijgevolg mag het ten stelligste verbazen dat u later verklaarde dat u met uw gezin verhuisd was naar Kunduz stad omdat uw vader persoonlijke problemen kende met de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5, CGVS, p. 6, 14).”*

Verzoeker ziet hier geen tegenstrijdigheid in nu *“de situatie van oorlog dat het land kent (...) een verband [houdt] met de taliban, die problemen aan zijn vader (en de familie) hebben gemaakt”*. Deze uitleg overtuigt echter allerminst en komt erg gekunsteld over. Er is immers een wezenlijk verschil tussen verhuizen omwille van de oorlog waar de taliban een hand in heeft en verhuizen omwille van de problemen die zijn vader kende met de taliban. Verzoekers uiteenlopende verklaringen hierover zijn dan ook weinig ernstig en doorleefd. Dit gebrek aan consistente verklaringen over de redenen waarom zijn familie van Karia Kasab naar Kunduz is verhuisd, doet aan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit onderdeel van zijn relaas. Dat er sprake is van vervolging in het verleden, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, is aldus niet aannemelijk gemaakt waardoor niet dienstig naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen.

Eenzelfde redenering gaat op voor de latere problemen waarmee verzoeker en zijn familie in de stad Kunduz werden geconfronteerd.

De commissaris-generaal merkt terecht dat op basis van verzoekers verklaringen bij de DVZ enkel kon worden vastgesteld dat zijn vader problemen kende met de taliban omdat hij vanuit Karia Kasab in het district Chardara naar Kunduz-stad zou zijn gegaan om er les te geven. Verzoeker en zijn gezin zouden daarom naar de stad Kunduz zijn verhuisd waar zij twee à drie jaar geen problemen kenden, tot de val van Kunduz toen de taliban de stad in handen namen. Verzoeker vertelde dat de taliban zijn huis zouden zijn binnengedrongen en zijn ouders en broer zouden hebben vermoord. Gevraagd of de moord op zijn ouders en broer geïnspireerd was dan wel of het kwam door de algemene onveiligheid, antwoordde verzoeker dat de taliban mensen die werken voor de overheid viseren omdat ze worden aanzien als mensen die voor de Amerikanen werken (AD CGVS, stuk 7, Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Dit antwoord ligt echter niet in lijn met verzoekers latere verklaringen op het CGVS waar hij specifiek stelde dat zijn vader door de taliban werd geïnspireerd omdat hij mensen aanmoedigde om naar school te

gaan en verder te studeren en weigerde te doen wat de taliban hem vroegen, met name mensen aanmoedigen om zich bij hen aan te sluiten (AD CGVS, NPO, p. 13-15).

De commissaris-generaal bemerkt correct dat verzoeker bij de DVZ enkel aanhaalde dat zijn vader, zoals zovele anderen, omwille van zijn werk voor de overheid werd geïsoleerd (AD CGVS, stuk 7, vragenlijst CGVS, punt 3.5) daar waar hij het op het CGVS ook specifiek had over zijn vaders geheime activiteiten waarvoor hij heen en weer diende te reizen tussen de stad Kunduz en het district Chardara en die hem tot een doelwit van de taliban maakten (NPO, p.15). De commissaris-generaal stipt terecht aan dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over elementen die te maken hebben met zijn relaas en dat kon worden verwacht dat hij bij DVZ wel melding zou maken van deze feiten wanneer hij een kort overzicht geeft van zijn relaas. Dit is echter niet geval nu hij zaken niet heeft vermeld bij de DVZ (met name dat zijn vader werd geïsoleerd door de taliban omdat hij jongeren aanmoedigde om naar school te gaan en weigerde te doen wat de taliban hem vroegen) die nochtans erg cruciaal zijn binnen zijn relaas.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen kunnen niet worden vergoelijkt door zijn jonge leeftijd (7 à 8 jaar) op het moment van hun verhuis naar Kunduz stad. Ten tijde van zijn binnenkomst in België was verzoeker immers minstens 19 jaar waardoor redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich, in het kader van zijn beschermingsverzoek, zou hebben geïnformeerd bij zijn familie, met wie hij nog steeds in contact staat (NPO, p. 12), over de redenen voor de verhuis naar Kunduz zodat hij voor de Belgische asielinstanties coherente en eenduidige verklaringen kon afleggen over de gebeurtenissen die hem en zijn familie zouden zijn overkomen.

Waar hij opwerpt dat het interview bij de DVZ kort en snel gaat en hij hiervoor niet kon worden voorbereid vermits hij toen nog geen raadsman had waardoor hij niet in staat was om zijn relaas beknopt uiteen te zetten, kan hij niet ernstig worden genomen.

Vooreerst werd verzoeker er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure. Er is verder geen wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoeker toont bovendien niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Verder doet het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden niets af aan de redelijke verwachting dat, indien zijn relaas op waarheid berust, hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt en dat hij een dermate essentieel element als zou zijn vader zijn geïsoleerd door de taliban omdat hij jongeren aanmoedigde om naar school te gaan en weigerde te doen wat de taliban vroegen, in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle afgelegde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Voor zover verzoeker de inhoud betwist van het stuk dat zijn handtekening draagt, in de zin dat het geen getrouwe weergave zou vormen van zijn verklaringen, berust de bewijslast bij hemzelf (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.077 (c)) maar verzoeker blijft hier in gebreke.

Tevens antwoordde verzoeker ten overstaan van het CGVS bevestigend dat het interview op de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond, hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen en alles correct werd genoteerd (NPO, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat hij niet dacht hiervan melding te moeten maken nu zijn advocaat reeds een e-mail met opmerkingen had verstuurd (AD CGVS, stuk 5, mail van 23 juli 2021), maar overtuigt niet. Indien de

vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet, minstens dat hij melding zou hebben gemaakt van de opmerkingen die zijn advocaat aan het CGVS had overgemaakt in plaats van bevestigend te antwoorden dat hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen en alles correct werd genoteerd.

De commissaris-generaal vervolgt terdege: *“Verder houdt het geen steek dat in de opmerkingen van uw advocaat vermeld staat dat H.(...), uw zus bij wie u woonde na de dood van uw ouders, u wegstuurde uit Afghanistan omdat de taliban haar bedreigden om u aan hen over te leveren (mail 23/7/ 2021, Administratief dossier – Groene map, stuk 3). U heeft dit immers vreemd genoeg nooit zelf verklaard, niet bij DVZ, en niet op het CGVS hoewel u daar uitgebreid de kans gekregen hebt uw asielmotieven uiteen te zetten, nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw zus ooit bedreigd of benaderd werd door de taliban met de boodschap u aan hen over te leveren. Het behoeft weinig uitleg dat dergelijke ongerijmdheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Uit uw verklaringen bij DVZ en op het CGVS blijkt dat u zogezegd weggestuurd werd uit vrees dat u de volgende zou zijn wie de taliban zouden viseren. Dit omdat u nu de oudste zoon was sinds uw oudere broer overleden was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 13-14). U verklaarde merkwaardig genoeg zelf, wat zeer tegenstrijdig is met hetgeen u blijktbaar uw advocaat liet optekenen, dat de taliban niet meer langsgekomen waren bij uw zus omdat de taliban dachten dat uw zus gestorven was toen ze haar neerschoten (CGVS, p. 18). Dat u er dus weerom niet in slaagt om consistent te zijn kan niet ontkracht worden. Dat dit zeer weinig doorleefd overkomt is zacht uitgedrukt.”*

Door in het verzoekschrift louter te antwoorden dat hij inderdaad werd weggestuurd uit Afghanistan omdat zijn zus en haar man voor zijn leven vreesden, slaagt hij er niet in voorgaande inconsistenties te verklaren of te weerleggen. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat immers niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Waar verzoeker verder aangeeft dat hij niet bedoelde dat de taliban zijn zuster als dood beschouwden, maar zij twijfelden of zij al dan niet dood was, kan hij evenmin worden gevolgd. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van zijn gehoorverslag: *“Tot mijn vertrek kwamen de taliban niet meer maar ze schoten mijn zus en dachten dat ze dood was.”* (NPO, p. 18).

Voormelde frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

5.6. Daarnaast zijn verzoekers verklaringen tevens behept met tal van doorslaggevende onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondergraven.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat het niet te rijmen valt dat zijn vader omwille van de toenaderingspogingen en bedreigingen die hij kreeg van de taliban, op een gegeven moment uit veiligheidsoverwegingen besloot om vanuit het district Chardara naar de stad Kunduz te verhuizen maar nadien gewoon verder ging met zijn clandestiene activiteiten en telkens heen en weer reisde tussen de stad Kunduz en het district Chardara om mensen in het geheim aan te moedigen naar school te gaan (NPO, p. 13, 15). Verzoeker repliceert dat zijn vader een intellectuele strijd voerde tegen de taliban en dit altruïstisch gedrag heel aannemelijk was. Hij zou bovendien eerst gezorgd hebben voor de veiligheid van zijn gezin en daarna enkel voor zichzelf het risico hebben genomen om zijn clandestiene activiteiten voort te zetten.

Verzoeker overtuigt allermint. Gelet op de bedreigingen van de taliban die hij in het district Chardara zou hebben gekend, reden waarom zij overigens zijn verhuisd naar Kunduz-stad, kan niet worden aangenomen dat zijn vader gewoon zijn activiteiten zou verderzetten met het risico niet alleen zichzelf maar ook zijn gezin opnieuw in onveiligheid te brengen. Zijn vader moet immers hebben geweten dat, net zoals de taliban in het district Chardara, ook de talibanleden in Kunduz-stad op de hoogte konden komen van zijn activiteiten en hij dus hiermee niet alleen zichzelf maar ook zijn gezin in gevaar bracht.

De bewering dat zijn vader mensen aanmoedigde om hun kinderen naar school te sturen, moet overigens danig worden gerelativeerd. In de bestreden beslissing wordt immers geduïd dat het district Chardara indertijd een bolwerk was van de taliban en het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekers vader dit toen zou hebben gedurfd. De kans op ontdekking en het feit dat hij zijn leven in gevaar zou brengen, was immers zeer groot. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Verder acht de commissaris-generaal het terecht onlogisch dat de taliban verzoekers gehele familie zouden viseren maar dat ze er toch niet aan dachten om binnen te gaan in het aanpalende huis van zijn

zus waar hij, zijn jongere broer H. en zijn jongste zus ook waren op dat moment (NPO, p. 15). Als uitleg hiervoor repliceert verzoeker dat zijn zus geen deel meer uitmaakte van het gezin sinds zij gehuwd is. Ook, zo stelt hij, zijn het vooral de mannelijke leden van het gezin naar wie de taliban op zoek zijn daar vrouwen worden beschouwd als minder belangrijk. Verzoeker gaat er met zijn verweer echter aan voorbij dat hij alsook zijn jongere broer, mannelijke leden die nog deel uitmaken van het gezin, aanwezig waren in het aanpalende huis van zijn zus. Indien zijn familie werkelijk een doelwit van de taliban was, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze dan ook zouden binnenvallen in het huis van zijn zus, op zoek naar hen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de taliban zijn ouders en oudere broer doelgericht hebben gedood.

Verzoeker legt overigens tegenstrijdige verklaringen af over waar zijn schoonbroer, de echtgenoot van H., was ten tijde van de val van Kunduz. De commissaris-generaal duidt terdege aan *“dat u initieel verklaarde dat uw schoonbroer, de echtgenoot van H.(...), tijdens de val van Kunduz niet thuis was omdat hij vastzat in zijn winkel (CGVS, p. 13-14). Uw schoonbroer W.(...) was namelijk een kleermaker. Later verklaarde u echter dat W.(...) niet thuis was omdat hij naar zijn moeder in Panjshir was omdat het Eid was (CGVS, p. 15).”* De repliek in voorliggend verzoekschrift dat W. eerste naar zijn winkel is gegaan om spullen af te halen en dan rechtstreeks zijn moeder ging bezoeken in Panjshir, is niet ernstig te noemen en overtuigt allerminst. De Raad stelt immers vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. De commissaris-generaal stelt terecht dat het feit dat verzoeker er opnieuw niet in slaagt consistent te zijn, weinig doorleefd is en de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen verder op de helling zet.

Deze vaststelling wordt versterkt door het gegeven dat er niets zou zijn gebeurd tussen de dood van zijn ouders en zijn vertrek anderhalf jaar later. De bestreden beslissing duidt: *“U bent zelf nooit persoonlijk benaderd door de taliban. (CGVS, 16, 17). Moest er al iets gebeurd zijn, heeft uw zus u het in ieder geval niet verteld, stelt u. U heeft er ook geen enkel idee van of er nog iets gebeurde na uw vertrek. U vroeg er zelfs nooit naar. U dient er echter op gewezen te worden dat, zelfs wanneer uw zus er niet over spreekt, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u zelf ook enige interesse aan de dag legt met betrekking tot uw eigen problemen. U verklaart er niet naar te vragen omdat u deze zaken niet wil oprakelen en u verwijst ook naar uw mentale gezondheidsproblemen (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien verwacht kan worden dat u wil weten wat er nog allemaal gebeurd is in Afghanistan, of u nog een risico loopt en of uw familie momenteel veilig is in Afghanistan, te meer dat u verklaarde dat uw volledige familie een doelwit is (CGVS, p.16). Zo zou u zelf ook beter uw relaas kunnen ondersteunen zodoende het aannemelijker te maken, in casu quod non. U verklaarde trouwens dat het momenteel ook beter gaat met uw mentale problemen waardoor dit niet langer een belemmering kan vormen om te vragen naar uw problemen (CGVS, p. 3).”*

Door louter te herhalen dat hij veel stress en psychologische problemen kent en hij zijn zus daarmee niet wil storen, brengt hij geen concrete elementen bij die voormelde pertinente bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn familie weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle (actuele) informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke informatie zouden meegeven. De Raad meent verder dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. Verzoeker heeft echter nagelaten zich verder te informeren over zijn problemen in Afghanistan. Nochtans is deze informatie essentieel om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Dergelijke laconieke houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande en onderstreept ook naar het oordeel van de Raad de ongeloofwaardigheid van zijn verklaring als zou zijn schoonbroer hem het land hebben uitgestuurd omdat hij het volgende doelwit kon zijn en hij zijn gezin in gevaar kon brengen.

De loutere bewering dat hij een discreet leven leidde, neemt evenmin zijn gebrek aan interesse weg. Bovendien moet deze uitleg danig worden gerelativeerd daar verzoeker na de dood van zijn ouders bijna een jaar lang dagelijks naar zijn werk ging, een mechanica-winkel gelegen Aliabad sarai, waar hij tien minuten over deed in een riksja en ongeveer een uur tot anderhalf uur wanneer hij te voet ging (NPO, p. 9). Verzoeker leidde dus allerminst een ondergedoken leven. De vaststelling dat verzoeker desondanks sinds de kortstondige inname van Kunduz door de taliban anderhalf jaar lang geen problemen meer heeft gekend (NPO p.7, 16), toont aan dat er geen enkele directe aanleiding voor hem was om omwille van een persoonlijke vrees zijn land te verlaten.

De commissaris-generaal vervolgt terdege: *“Verder is het, gelet op de door u geschetste context, weinig logisch dat uw familie het momenteel goed stelt in Afghanistan (CGVS, p. 12-13). Er kan immers verwacht worden dat wanneer de taliban uw volledige familie viseren (CGVS, p. 16) ze ook werkelijk problemen zouden kennen op heden, in casu quod non. Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat uw familie lastiggevallen wordt door de taliban. Zo hebt u zelf geen weet of de taliban al dan niet nog langsgesproken zijn bij u thuis (zie supra). Het is bovendien zeer onlogisch dat uw broer I.(...) die ondertussen zeventien of achttien jaar oud is, dus slechts één of twee jaar jonger dan u, wel in Kunduz kan blijven wonen (CGVS, p. 17). Uw verklaring dat hij veilig is van de taliban omdat hij qua uiterlijk veel veranderd is doorheen de jaren (CGVS, p. 18) valt niet te rijmen met de vaststelling dat het klaarblijkelijk wel nodig was voor u om te vluchten uit Afghanistan. U bent logischerwijze ook veel veranderd doorheen de jaren aangezien u op heden. De vaststelling dat uw, hooguit twee jaar jongere, broer wel in Afghanistan kan leven en u niet is erg merkwaardig doet en verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Het verweer van verzoeker dat zijn zus hem uit bescherming niets vertelt over de problemen en hij niet zeker is dat alles goed is met zijn achtergebleven familie, is niet meer dan een veronderstelling en komt niet overtuigend over. Zo is het allerminst ernstig te noemen dat zijn zus hem niet op de hoogte zou willen stellen indien er meer nieuws was over de problemen met de taliban of indien ze zelf persoonlijk werden benaderd en bedreigd. Dit zijn elementen die immers direct zijn gelinkt aan de problemen die verzoeker beweerde te hebben gehad in Afghanistan en die hem tot een definitief vertrek uit zijn land van herkomst hebben geleid. In die zin kan niet worden ingezien waarom zijn zus of andere familieleden hem hierover niet zouden informeren, te meer zijn zus moet hebben geweten dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek.

5.7. Of verzoekers ouders en oudere broer al dan niet zijn overleden, kan gelet op verzoekers inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen omtrent hetgeen zou zijn gebeurd in Afghanistan worden bevestigd noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt terecht dat de vaststelling dat er geen documentaire bewijzen voorhanden zijn van het beweerde incident en van het overlijden van zijn ouders en broer, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien, indien al enig geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoekers verklaring dat zijn ouders en broer zijn overleden, kan verzoeker, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk maken wat de oorzaak ervan was en of ze persoonlijk gevisieerd werden. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat de inname van Kunduz gepaard ging met willekeurig geweld en dat hun beweerde overlijden evengoed in zulke context kon geschieden. Wat er ook van zij, gelet op verzoekers inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen omtrent hetgeen zou zijn gebeurd in Afghanistan, kan hier ook geen vervolging in het verleden worden aangenomen en is een verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.8. Waar verzoeker finaal nog opwierp dat hij de taliban bij een terugkeer zou moeten vervoegen en ook anderen zou moeten doden zoals zij dat doen, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze bewering in het licht van voorgaande verklaringen zeer tegenstrijdig is: *“Het weet immers niet te overtuigen dat de taliban u het ene moment viseren en dan het volgende moment zouden inlijven. Het is overigens een blote bewering die in het geheel niet weet te overtuigen. Ten eerste hebben de taliban meer dan voldoende medestanders, getuige ervan de zeer vlotte machtswissel in Afghanistan, ten tweede is er geen enkele denkbare reden waarom ze u zouden willen rekruteren. Aangezien uw familie in Afghanistan het goed stelt blijkt ook daaruit dat niemand van hen onderworpen werd aan gedwongen rekrutering.”* Deze beoordeling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

5.9. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de vele inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden in casu niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekers slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat hij een risico loopt in Afghanistan vanwege het beweerde werk dat zijn vader had in het verleden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.10. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn vrees voor vervolging wegens verwestering en terugkeer naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker.

Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het

uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesities” (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30 en EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport “Afghanistan security situation” van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “amr bil-maruf” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “amr bil-maruf” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate” van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate” van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten

voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 38 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangewend.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal daadwerkelijk zijn verwesterd, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er heden actuelere en meer informatie voorligt dan in maart 2022.

5.11. In casu zet verzoeker uiteen dat hij al meer dan vijf jaar weg is uit Afghanistan dat hij in 2017 verliet, dat hij asiel heeft aangevraagd in België, dat zijn verwestering gemakkelijk te zien is door zijn uiterlijk daar hij zich in een westerse stijl kleedt maar er ook van houdt heel netjes en goed gekleed te zijn, dat hij op zijn uiterlijk en uitstraling let en gedistingeerd is, hetgeen allemaal elementen zijn die onmiddellijk zullen worden gezien door de taliban in geval van terugkeer. Verder in het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij als afgewezen asielzoeker zou terugkeren en als verwesterd zou worden gepercipieerd in Afghanistan. Hij wijst erop dat hij nog een kind was toen hij zijn land ontvluchtte en stelt dat hij is opgegroeid in Turkije en België. Hij kwam in Europa aan toen hij jong was en is beïnvloed door Europese en Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Hij gedraagt zich als een westerling en kleedt zich ook zo.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Verzoeker beperkt zich tot het betoog dat hij is beïnvloed door Europese en Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd en dat hij wenst dat zijn fundamentele rechten en vrijheden worden gerespecteerd maar dit algemeen betoog mist de nodige concretisering en uitwerking in het verzoekschrift en aanvullende nota zodat enig internaliseren van westerse waarden en normen niet in concreto wordt aangetoond.

Verzoeker legt weliswaar volgende stukken voor: een attest van een alfabetiseringsopleiding van 142 uur in het Frans, een arbeidscontract bij een snackbar, een geschreven verklaring van zijn werkgever en drie geschreven verklaringen van zijn sociaal assistenten die inhoudelijk identiek zijn. Deze stukken geven aan dat verzoeker onder meer heeft leren lezen en schrijven in het Frans, dat hij in België is tewerkgesteld en in zijn levensonderhoud voorziet, dat hij een goede werknemer is en dat hij een "*exemplaar*" bewoner is die regelmatig deelneemt aan het gemeenschapsleven in het opvangcentrum. Deze stukken tonen op zich echter geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen verzoekers tewerkstelling, de aard ervan, het volgen van een alfabetiseringsopleiding en het deelnemen aan het gemeenschapsleven zonder dat dit nader wordt toegelicht, op

afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins laat hij na dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten.

Waar verzoeker stelt dat hij in de snackbar werkt waar alcohol en varkensvlees worden geserveerd, merkt de Raad op dat deze bewering op geen enkele manier wordt gestaafd. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat deze snackbar een kebabzaak betreft. Bij gebrek aan enig bewijskrachtig element, heeft de Raad ernstige twijfels dat in deze kebabzaak alcohol en varkensvlees zou worden geserveerd. Uit het loutere gegeven dat verzoeker vrouwen ontmoet in de snackbar waar hij werkt, kan bezwaarlijk een (toegeschreven) verwestering worden afgeleid.

Verzoeker stelt een vriendin te hebben in België en veel Belgische vrienden, maar laat geheel na dit element te onderbouwen of te staven zodat het blijft beperkt tot een blote bewering. Hetzelfde geldt voor verzoekers beweerde deelname aan een betoging tegen de taliban op het Schumanplein. Wanneer hij op zitting hierover wordt bevraagd, kan verzoeker de datum van deze betoging niet nader duiden dan *“na de machtswissel vorig jaar”*. Verzoeker stelt hiervan foto's te hebben maar deze niet te kunnen voorleggen omdat zijn gsm stuk is.

Waar verzoeker verwijst naar zijn uiterlijk en westerse kledingstijl, benadrukt de Raad dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze kledingstijl/levensstijl bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die verzoeker in België draagt en zijn aangemeten uiterlijk alhier, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Ze zijn niet van aard om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

Zoals hoger aangekaart, is uit het leeftijdsonderzoek gebleken dat verzoeker tussen de 15 en 17 jaar was toen hij Afghanistan in 2017 verliet. Hieruit volgt dat hij toen dus al een zekere maturiteit had en ook grotendeels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in Europa aankwam. Hij toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Dat hij vijf jaar geleden uit Afghanistan zou zijn vertrokken, volstaat daartoe niet. Zelfs zo kan worden aangenomen dat hij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om in concreto aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. De elementen die verzoeker heden voorlegt, zijn te summier en te beperkt en missen de nodige verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige toegeschreven verwestering aannemelijk te maken, laat staan een daadwerkelijke verwestering, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, aan te tonen.

De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2021, in casu bijna twee jaar, is, gelet op wat voorafgaat, verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra). Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zinnen sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden. Verzoeker beweert ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker zal worden gezien als ongelovige of verrader doch hij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verrader' of 'ongelovige' zal beschouwen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk

met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Evenmin kan zulks blijken uit Asyls-rapport waarvan het weergegeven citaat enkel het ongenoegen bevat van een talibanminister met betrekking tot het westerse landen die Afghanen uitnodigen of hun vertrek faciliteren met het oog op asiel, zoals Afghanen die bang zijn om te worden gezien als collaborateurs nadat ze met buitenlandse troepen of westerse organisaties hebben samengewerkt. Verzoeker bevindt zich niet in dit geval en verder kan uit dit citaat niet blijken dat afgewezen Afgaanse asielzoekers bij terugkeer zouden worden geveiseerd. Waar hij meent dat hij ervan zou worden beschuldigd bekeerd te zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde nog steeds een praktiserende soenniet te zijn (NPO, p. 8).

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Los van het feit dat verzoeker zijn beweerde deelname aan een manifestatie op het Schumanplein tegen de taliban niet staft, blijkt niet dat deze activiteit in België van een zodanige zichtbaarheid, omvang of aard was dat kan worden aangenomen dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn deelname aan deze manifestatie. Bijgevolg is er geen enkele ernstige en duidelijke indicatie om aan te nemen dat verzoeker om deze reden problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat een gegronde vrees voor vervolging aldaar kan worden aangenomen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog één tot drie keer per maand in contact staat met zijn familie (NPO, p. 12). Er blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.12. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO "*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*", december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers, (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het Hof enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer

gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctie-regime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep voor 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Waar hij in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Door louter te stellen dat *“Uit de door verwerende partij laatste toegevoegde rapporten blijkt dat de situatie sinds Uw arrest niet veranderd is.”*, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De landeninformatie van Human Rights Watch en de Wereldbank die verzoeker citeert, ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gebaseerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke*

omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Kunduz, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in die periode een 50-tal veiligheidsincidenten plaats, waarvan 15 *battles*, 14 *explosions/remote violence* en 21 *violence against civilians*.

ACLEDD voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunduz kende ACLED geoprecisie-code toe aan 6 incidenten. Het gaat om een aanval op een controlepost van de taliban (*battles*), een burger die door ISKP gedood werd op verdenking van spionage voor de taliban en vier incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de ANDSF (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 hadden in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', plaats over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de

systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername door de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari - 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan

actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat situatie heden niet vergelijkbaar is met de situatie in februari en maart van dit jaar. Heden blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbend experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er voldoende informatie voorhanden is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen, zodat een beoordeling inzake subsidiaire bescherming in het kader artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heden wel mogelijk is.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Kunduz, voor hem dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kunduz. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker ook hier verwijst naar zijn verblijf in Europa, het feit hij een jongvolwassene is en een verwesterlijking suggereert, merkt de Raad op dat "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In dit kader wijst de Raad erop dat een (toegeschreven) verwestering aanleiding kan geven tot gericht geweld, *quod non in casu* (supra), maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Kunduz aanwezige willekeurige geweld, minstens laat verzoeker na dit *in concreto* aan te tonen. Verzoekers betoog is verder niet dienstig nu een (toegeschreven) verwestering niet aannemelijk wordt gemaakt. Hij toont verder met zijn zeer summier betoog niet *in concreto* aan dat hij omwille van zijn verblijf in Europa dermate zou zijn vervreemd van zijn land van herkomst (dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt) dat hij een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan een andere burger. De Raad ziet verder niet in hoe het gegeven dat verzoeker een jongvolwassene is ertoe leidt dat hij meer kans loopt op willekeurig geweld, en verzoeker laat ook na dit concreet uiteen te zetten.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners van Kunduz, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en had hij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES